

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2928/2018
11.04.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Весне Субић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ... - ..., чији је пуномоћник Дејан Крстић, адвокат из ..., против туженог Клиничког центра Србије, ..., ради поништаја, утврђења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1880/18 од 12.07.2018. године, у седници већа одржаној 11.04.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1880/18 од 12.07.2018. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1934/17 од 05.02.2018. године, ставом првим изреке, одбачена је као неблагоприятна тужба у делу којим је тражено да се утврди да је дана 28.03.2016. године радни однос тужиоца заснован код туженог на одређено време постао радни однос на неодређено време по сили закона, и у делу којим је тражен поништај решења туженог број ... од 07.03.2017. године о престанку радног односа тужиоцу. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу надокнади изгубљену зараду у висини од 122.947,54 динара и то појединачне новчане месечне износе са законском затезном каматом на начин ближе описан овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад у року од 8 дана од достављања писменог отправка пресуде. Ставом четвртим изреке, одбачена је тужба у делу којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоца по враћању на рад распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и искуству. Ставом петим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1880/18 од 12.07.2018. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда и жалба тужиоца одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену ревизију је благовремено изјавио тужилац због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...55/14) Врховни касациони суд је утврдио да изјављена ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Ревизијом се указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП која, у смислу члана 407. став 1. ЗПП, не може бити ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са туженим у периоду од 15.08.2011. године до 17.02.2017. године закључио више уговора о раду на одређено време ближе означених у побијаној пресуди, а последњи уговор о раду од 17.02.2017. године закључен је за период од 21.02.2017. године до 21.03.2017. године. На основу наведених уговора тужилац је код туженог обављао послове радника за у Центру за ... у Ургентном центру који су били систематизовани код туженог у наведеном периоду Одлуком о распоређивању запослених у Центру. Тужени је решењем број ... од 07.03.2017. године утврдио да је тужиоцу престао радни однос заснован уговором о раду од 17.02.2017. године дана 21.03.2017. године због истека рока на који је заснован. Решење је садржало поуку о правном леку да запослени може да покрене спор код надлежног суда у року од 60 дана од дана достављања решења. Тужиоцу је оспорено решење уручено 21.03.2017. године, што је потврдио својеручним потписом. Тужбу у овој правној ствари тужилац је поднео 05.06.2017. године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су одбацили тужбу у делу којим је тражено да се утврди да је тужиочев радни однос заснован на одређено време код туженог постао радни однос на неодређено време и у делу којим је тражио поништај оспореног решења. Образложио је да је тужилац пропустио да у законом прописаном року тражи заштиту свог права, у смислу члана 195. Закона о раду, због чега је решење о престанку радног односа постало правноснажно. Како одлука о захтеву тужиоца за враћање на рад и за накнаду материјалне штете зависи од одлуке о захтеву за поништај оспореног решења о отказу уговора о раду, односно о захтеву тужиоца за наступање преображаја радног односа, то је тужбени захтев у погледу враћања на рад и накнаде материјалне штете одбијен, као неоснован.

Правилно су нижестепени судови применили материјално право из члана 195. Закона о раду, када су одбацили тужбу у делу којим је тражено утврђење преображаја радног односа, поништај оспореног решења и враћање тужиоца на одређено радно место, односно одбили тужбу у погледу захтева за враћање на рад и накнаде материјалне штете.

Одредбом члана 195. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05 ... 75/14) прописано је да против решења којим је повређено право запосленог или када је запослени сазнао за повреду права, запослени, односно представник синдиката чији је запослени члан, ако га запослени овласти, може да покрене спор пред надлежним судом. Рок за покретање спора је 60 дана од дана достављања решења, односно сазнања за повреду.

И према схватању Врховног касационог суда тужилац је у погледу захтева за поништај оспореног решења и захтева за преображај радног односа пропустио преклузивни рок прописан одредбом члана 195. Закона о раду. Због тога је изгубио право на судску заштиту у погледу тражених захтева и могућности да се у судском спору цени испуњеност услова из члана 37. Закона о раду за преображај радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време. Правилно су нижестепени судови одбацили тужбу и у погледу захтева да се тужилац врати на одређено радно место будући да је распоређивање запосленог у домену воље послодавца и врши се изменом уговорених услова рада у складу са одредбама чл. 171. и 172. Закона о раду.

Како је одлука о захтеву тужиоца за враћање на рад и накнаду штете у висини изгубљене зараде зависила од одлуке о захтеву за поништај оспореног решења и преображај радног односа, правилна је и одлука о овом делу тужбеног захтева.

С тим у вези нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу законитост и правилност побијане одлуке, одлучено је као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић